

[Ministeren for skatter og afgifter]

Selvfølgelig er der visse ulemper forbundet med, at den ejendom, man ejer, inddrages til offentligt formål. Det mener jeg imidlertid der er taget behørig højde for ved, at folketinget i maj måned 1975 indførte en bestemmelse i loven om særlig indkomstskat om, at der i ekspropriationstilfælde indrømmes et særligt fradrag på 30.000 kr. i den opgjorte fortjeneste.

Jeg gør i denne forbindelse opmærksom på, at det ikke, som man kunne tro efter spørgsmålet, er hele erstatningen, der beskattes. Det er kun den fortjeneste, som ejeren opnår, der beskattes. I lighed med hvad der gælder for de tilfælde, hvor en ejendom afhændes ved salg, opgøres den særlige indkomst i ekspropriationstilfælde som forskellen mellem på den ene side afståelsesvederlaget (ekspropriationserstatningen) og på den anden side anskaffelsessummen, der forhøjes dels med et fast tillæg på 30 pct., dels med varierende tillæg, hvis størrelse er afhængig af, hvor længe den pågældende har ejet ejendommen. Det forskelsbeløb, der således fremkommer, reduceres dels med de lige omtalte 30.000 kr., dels med et fast fradrag på 40.000 kr., evt. 100.000 kr., hvis ejendommen er erhvervet før 1966.

Det er den således reducerede fortjeneste, der beskattes med en faktisk beskatningsprocent på 75, evt. for personers vedkommende efter et yderligere fradrag på 6.000 kr.

Der er følgelig ikke tale om, at hovedparten af erstatningssummen »forsvinder ud i den blå luft«.

Grundlovens ord om fuld erstatning hindrer ikke lovgivningsmagten i at bestemme, at fortjeneste ved ekspropriation skal beskattes på lignende måde som fortjeneste ved andre ejendomsafståelser.

Til *justitsministeren* (20/1 78) af:

Brusvang (CD):

»Vil ministeren oplyse, hvorvidt der er indledt strafferetlig forfølgning i anledning af, at en gruppe beboere i Christiania offentligt har meddelt, at de agter og i detaljer har planlagt og forberedt at standse trafikken over broerne samt standse såvel tog- som bytrafikken henholdsvis på Hovedbanegården samt i Københavns lufthavn med voldelig fremfærd i form af ulovlige masseopbud

de nævnte steder, og hvorfor dette i givet fald ikke er sket?«

(Spm. nr. 366).

Begrundelse.

Spørgeren vil indledningsvis understrege, at han ikke er interesseret i kraftige strafferetlige sanktioner, der måtte gøre de pågældende til martyrer. Men det er vigtigt af hensyn til retsopfattelsen, at det konstateres, at Christiania blev til ved ulovligheder, og at beboerne fortsat anvender og agter at anvende ulovlige metoder.

Beboerne på de ulovligt okkuperede områder har gennem massemedierne officielt meddelt, at de træffer forberedelse til de ovenfor skildrede lovovertrædelser til iværksættelse, hvis højesteretsdommen som ventet stadfæster landsretsdommen om, at Christiania skal ryddes uden varsel. Der foreligger hermed en klar overtrædelse af straffelovens §§ 133 og 184, der i øvrigt er sålydende: § 133. Stk. 1. Den, som fremkalder opløb med det forsæt at øve eller true med vold på person eller gods, straffes med fængsel indtil 3 år eller hæfte. § 184. Stk. 1. Med fængsel indtil 6 år, under formildende omstændigheder med hæfte, straffes den, der uden at være strafskyldig efter § 183 eller § 183 a forstyrrer sikkerheden for jernbaners, fartøjers, motorkøretøjers eller lignende transportmidlers drift eller sikkerheden for færdsel på offentlige færdselsveje.

Såfremt anklagemyndigheden af mig ubekendte grunde skulle afvente, at der kommer en anmeldelse i sagen, er denne hermed indgivet, idet politidirektøren i København har modtaget genpart af dette spørgsmål med anmodning om at betragte brevet som en formel anmeldelse i henhold til de nævnte straffelovsparagraffer.

Besvarelse (25/1 78):

Justitsministeren (Erling Jensen):

Politiet og justitsministeriet er gennem pressen bekendt med nogle udtalelser, som ligger til grund for det stillede spørgsmål.

Politiet og justitsministeriet har bemærket sig disse offentligt fremsatte tilkendegivelser, som ikke i sig selv har givet anledning til iværksættelse af strafferetlige undersøgelser.